

аудиту керівництво забезпечує контроль виконання рішень, спрямованих на збільшення ефективності і результативності діяльності чи управлінського впливу.

В управлінському аудиті можна виділити організаційний аудит, який передбачає дослідження певної підсистеми або окремих структурних підрозділів державного органу. Основна увага при організаційному аудиті спрямована на виявлення того, наскільки ефективно працює підрозділ, його взаємодія. Тут є важливим план організації і метод координації діяльності.

Об'єктами аудиту управлінської діяльності можуть виступати як окремі елементи, так і система в цілому, в нашому випадку орган державної влади.

Суб'єктами аудиту управлінської діяльності можуть бути:

- кваліфіковані фахівці державного органу (керівництво, уповноважені працівники);
- робоча група з представників вищестоящего органу;
- незалежні аудитори.

Така різноманітність суб'єктів аудиту управлінської діяльності дозволить спостерігати та контролювати як діяльність державного органу, його структурних підрозділів, так і його керівництва.

Наслідком проведення аудиту є оцінювання управлінської діяльності. Саме тому одним з найважливіших аспектів при проведенні аудиту є підготовка програми його проведення, методичних рекомендацій. Програма повинна містити перелік питань, які є найбільш актуальними для конкретного органу державної влади.

У багатьох розвинених демократичних країнах використовуються критерії оцінки результативності діяльності влади та допомагають оцінювати якість й ефективність послуг, що надають органи публічної влади, результативність та ефективність їх діяльності [2, с.75].

Сьогодні аудит управлінської діяльності продемонстрував свої широкі можливості та довів свою необхідність системі управління щодо створення могутнього інструменту підвищення ефективності управлінського процесу.

Практична значущість дослідження полягає в розробленні рекомендацій щодо здійснення аудиту в органі державної влади, розроблення програми його проведення, а також системи оцінювання результатів діяльності. Адже результатом аудиту діяльності є оцінка ефективності та результативності заходів і програм діяльності державного органу, і це дозволить визначити чи працює ця програма і

що можна зробити для покращення діяльності органу державної влади загалом.

Література:

1. Артюх О.В. Концептуальні напрямки аудиту управлінської діяльності /О.В. Артюх// Вісник соціально-економічних досліджень. – 2012. – Вип. 3 (46), ч. 2.– С.7-13.

2. Бабінова О.О. Критерії оцінки ефективності діяльності органів місцевого самоврядування: світовий досвід та Україна / О.О. Бабінова// Стратегічні пріоритети. – 2007. – №2(3) . – С.73-78.

Андрій ЧОРНИЙ

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: д.н. держ. упр., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Толкованов В.В.)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ НАДАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ТА РОБОТИ З ПУБЛІЧНИМИ ЗАПИТАМИ В ОРГАНАХ ВЛАДИ

Прозорість влади є одним з важливих елементів функціонування правової держави, в якій забезпечується участь громадськості у формуванні і здійсненні державної політики, її вплив на всі етапи процесу прийняття державних рішень, а також відкритий доступ громадян до повної інформації, якою володіють органи державної влади (публічної інформації). Від якості інформування громадськості про діяльність органів влади залежить, власне, і її ефективність. Тому, публічна інформація є базовим елементом демократії, а відкритість влади – невід'ємною ознакою належної діяльності публічної влади.

Правове забезпечення права громадян на доступ до публічної інформації є однією з найважливіших гарантій становлення будь-якого демократичного суспільства. Формування громадянського суспільства, зростання ролі інформації, підвищення ефективності діяльності органів влади, а також зменшення ризиків корупції зумовлює необхідність інформування населення щодо механізму надання публічної інформації та роботи з публічними запитами в органі влади.

Право на доступ до публічної інформації відрізняється від права на інформацію, адже його суть полягає не в свободі слова і не в праві зберігати та поширювати інформацію, а в можливості отримати інформацію, яка становить суспільний інтерес.

Водночас досконале законодавство, що встановлює процедуру, механізм забезпечення та захисту доступу до інформації, чітке визначення доступу до інформації є гарантією реалізації права на доступ до інформації, попередження порушень з боку влади щодо надання громадянам повної та достовірної інформації.

Так як інформаційне коло безперервно зростає, кількість засобів розповсюдження інформації збільшується, вивчення якості і можливостей надання публічної інформації потребує постійного його вивчення та удосконалення.

Публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених Законом України “Про доступ до публічної інформації” [1].

Щодо діяльності органів державної влади, то вона має ґрунтуватися на певних принципах. А саме, містити в собі відкритість, як оприлюднення та доступ для громадян інформації про діяльність, а також надання публічної інформації на вимогу громадян.

Сфера доступу до публічної інформації є новою для України, тому ще існують прогалини як на законодавчому рівні, так і в роботі працівника, який відповідальний за роботу з інформаційними запитами. Спеціаліст відділу роботи з питань забезпечення доступу до публічної інформації здійснює свою діяльність виключно відповідно до чинного законодавства, а також покладаючись на власний досвід. Також значно погіршує можливість надання публічної інформації громадянам недосить широко розповсюджена мережа Інтернету, а тому і необізнаність громадян в ряді можливостей щодо доступу до публічної інформації.

В цьому контексті необхідно наголосити про можливі заходи з покращення виконання органами державної влади вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації»:

- створення у всіх, без винятку, органах державної влади підрозділів, які б організували роботу щодо доступу до публічної інформації та роботи з публічними запитами;

- встановити, що персональну відповідальність за своєчасне надання відповідей на запити на інформацію несуть керівники підрозділів, яким доручено цю роботу;

- покращення взаємозв'язку органів державної влади та

представників громадськості;

- розширення кордонів з забезпеченням послуг Інтернет;

- ознайомлення громадян з можливостями щодо отримання публічної інформації.

Таким чином, для удосконалення механізму надання публічної інформації та роботи з публічними запитами в органах державної влади необхідно максимально спростити механізм надання публічної інформації, розпорядниками якої є органи державної влади та удосконалити організацію роботи структурних підрозділів, відповідальних за надання публічної інформації та роботи з публічними запитами.

Література:

1. Закон України „Про доступ до публічної інформації” від 13.01.2011 р. № 2939-VI (за станом на 13.01.2011) // Відомості Верховної Ради України, 2011, № 32, ст. 314.

Ольга ЧОРНОУС

слухачка магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Монастирський Г.Л.)

УПРАВЛІННЯ ЗМІНАМИ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Однією з основних проблем управління сучасним підприємством або організацією є їх швидкий розвиток і зміна у відповідності до сучасних ринкових принципів функціонування та зростаючими вимогами суспільства. Зовнішні умови функціонування сучасної організації стосуються різних показників її діяльності, вимагають гнучкості системи управління, а значить і ефективної організаційної структури – як одного з її найважливіших елементів [2, С.118].

Зміни в залежності від їх глибини і характеру варіюються від незмінного функціонування до повної перебудови організації, коли відбувається її фундаментальна зміна. Кожен вид зміни обумовлений викликами, що відбуваються у зовнішньому середовищі, а також сильними і слабкими сторонами самої організації. На думку Д. Бодді і Р. Пейтон, організаційні зміни зачіпають такі елементи організації, як: цілі, технологію, людей, культуру, структуру, владу.

Організація і управління більшої вітчизняних підприємств не відповідає потребам не тільки світового, але і українського ринку. Це призводить до неефективності управління, в результаті чого організація